

«Jeg ble presset ut av jobben»

Mette Hjelmark (53) var et mobbeoffer. Lenge slet hun med skam og dårlig selvfølelse. Så skrev hun bok.

Tekst: Merete Landsend Foto: Birgitte Aasen

Jeg brukte åtte år på å bygge opp selvtilliten og gjenvinne respekten for meg selv, forteller Mette Hjelmark. Under pseudonymet Viktoria Høimørk har 53-åringen utgitt boka «Institusjonen – en historie om makt og avmakt». Nå velger forfatteren å stå åpent fram med sin historie om hvordan hun ble mobbet på jobben.

– Jeg skrev først under pseudonym fordi jeg syntes det var fryktelig flaut å stå fram som mobbeoffer, ikke minst fordi selvfølelsen min var helt ødelagt, sier hun.

I et åpenhjertig intervju med Puls beskriver kvinnen hvordan hun klarte å bygge seg opp igjen psykisk etter den harde påkjenningen mobbingen medførte. Hun vil ikke røpe navnene på verken arbeidsplassen eller sjefen. Hensikten har ikke vært å avsløre mobberne, men å formidle et budskap, understreker Hjelmark. Boka er en såkalt faksjon, en biografisk historie med litterære virkemidler.

– Ikke alt som står der er sant, mye er også oppdiktet. Blant annet går jeg inn

i hodet til mobberen og refererer tankene hans. Jeg har trukket fra og lagt til en del, men den personlige opplevelsen er autentisk, sier 53-åringen.

Hun hevder at sjefen i lengre tid forsøkte å presse henne ut av jobben. Etter å ha vært ansatt i noen år ble hun degradert til en deltids kontorjobb, før hun godtok en avtale om å slutte i bedriften.

BLE USYNLIGGJORT

Det var med stor arbeidslyst og iver Mette Hjelmark gikk løs på den nye jobben som mellomleder i en kunnskapsbedrift for rundt 15 år siden. Stillingen ble hennes i tøff konkurranse med 100 andre søkere.

– Stillingen var attraktiv, og jeg følte meg privilegert som fikk jobben, sier hun. Det gikk imidlertid ikke lang tid før konflikten mellom henne og sjefen utartet. Hun opplevde å bli møtt med kulde, tverr avvisning og likegyldighet. Oppgaver hun tidligere hadde utført, ble tatt fra henne. Forslag hun kom med på tomannshånd med sjefen ble slaktet, for så å bli presentert som hans egne. Spurte hun hvorfor, fikk hun ikke svar.

– Han unngikk å se på meg i andres nærvær, og viste på alle måter at jeg ikke hadde noe verdifullt å tilføre bedriften, sier Hjelmark.

Også kollegene holdt seg unna. De stilte aldri spørsmål til den åpenbare konflikten mellom henne og sjefen, hevder hun. Hjelmark følte seg usynliggjort.

Aller best husker hun tausheten som hersket på arbeidsplassen.

– Det var mye stille gråt bak lukkede dører og ansatte med rødkantede øyne som kom stormende ut fra sjefens kontor. Men dette ble det aldri snakket om. Det var en utrolig taus og klam atmosfære.

ØUNSKET

Gjentatte ganger forsøkte Hjelmark å ta problemene opp med både sjefen, tillitsvalgte og personalsjefen i bedriften, uten hell.

– Jeg fikk aldri helt grep om hva sjefen min ønsket av meg. Ingenting ble sagt rett ut, men jeg merket at misnøyen ulmet. Det føltes som jeg famlet i blinde, sier hun.

Etter en stund kom beskjeden: Sjefen syntes ikke hun gjorde «en god nok